

ΤΙΜΗΤΙΚΟΣ ΕΠΑΙΝΟΣ

ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗ

Γ' ΛΥΚΕΙΟΥ

ΓΕΝΙΚΟ ΛΥΚΕΙΟ ΣΚΑΛΑΣ ΩΡΩΠΟΥ «ΜΙΚΗΣ ΘΕΟΔΩΡΑΚΗΣ»

Διήγημα με τίτλο:

«ΗλυκειοΜΕΝΗ ΕΦΗΒΕΙΑ...»

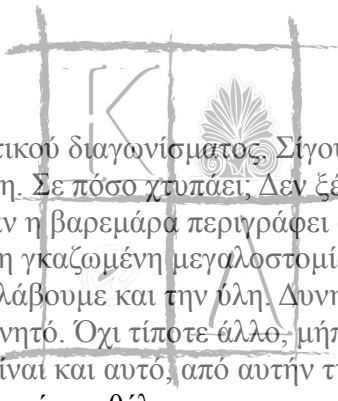

«Αργοπεθαίνω!» Είναι η πρώτη λέξη. Η πιο αυθόρμητη κραυγή που τριβελίζει το μυαλό μου, κάθε φορά που με ρωτούν με μια αφέλεια στη φωνή... «Τι κάνεις;» «Πώς είσαι;». Πάντα δειλιάζω και η τόλμη μου στομώνει. Δεν μπορεί να ξεστομίσει τόσο ρεαλισμό, τόση αλήθεια μ' ένα ρήμα. Μερικές φορές πιστεύω ότι οι άνθρωποι προτιμούν να ζουν σε μια καλοφτιαγμένη και χρυσομένη ψευδαίσθηση, παρά να κοιτούν κατάματα την αλήθεια. Η αλήθεια βαραίνει πολύ το στομάχι της συνείδησης! Από τη βαρυστομαχιά βέβαια, καλύτερα η ψευδαίσθηση. Ναι, σίγουρα καλύτερα έτσι! Είναι σαν εκείνη τη χθεσινή ευχή. Αυτή που συνηθίζεται την παγκόσμια ημέρα του παιδιού. «Χρόνια πολλά!». Ήρθαν μ' αυτή την ουτοπία στο βλέμμα και στα χείλη. Μα για ποιο παιδί άραγε να γιορτάσω; για εκείνο που βούλιαξα μέσα στο παρελθόν, ή για εκείνο που αφάνισε ανύποπτα ο χρόνος; Δεν τους ρώτησα. Όμως αναρωτιέμαι. Ίσως η σχετικά μικρή ηλικία μου, να είναι αυτή που δημιουργεί στους ενήλικες την αίσθηση μιας ανέμελης παιδικής πραγματικότητας. Μιας ιδανικής εφηβείας. Σ' έναν ιδανικό κόσμο. Τι να πεις; Ανίδεοι.

Το ξυπνητήρι θα χτυπήσει σε δέκα. Η ένταση δε μου επιτρέπει πολύωρες ονειροπολήσεις. Πολυτέλεια ο ύπνος. Κάθομαι, λοιπόν, ξαπλωμένη και περιμένω. Ανάσκελα πάνω στις πρωινές, αγουροξυπνημένες μου σκέψεις. Δεν έχω πολλές φορές αυτή την ευκαιρία. Να σκεφτώ εννοώ. Έτσι ήρεμα με το πάπλωμα να με προφυλάσσει απ' το κρύο. Την παγωνιά της καθημερινότητας. Όμως και η δική μου ψευδαίσθηση με το που ηχήσει το ξυπνητήρι τελειώνει. Τελείωσε. Αυτό ήταν. Γρήγορες κινήσεις, βιαστικοί ελιγμοί και με εξασκημένη πλέον ταχύτητα έχω ντυθεί, πλυθεί, ετοιμαστεί, τραβάω την τσάντα και επιβιβάζομαι στ'αμάξι. Να πως μπορεί να εθιστεί κάποιος στην ταχύτητα. Βάζω ζώνη. Βλέπω για άλλη μια φορά τη μητέρα μου να ξεκλειδώνει τη μίζα ή τη μίζερια της μέρας που με περιμένει. Αυτού του επιπόλαιου πρωινού που πάντα κάνει αισθητή την παρουσία του. Σπυύδει, βλέπεις, να χωθεί στο μποντιλιάρισμα των υποχρεώσεων και των αυτοκινήτων της πρωτεύουσας. Κίνηση πάλι. Ένα προνόμιο βαθιάς ανάσας και... Ωχ! Ξέχασα το βιβλίο της ιστορίας.

Σχολείο. Πρώτη ώρα διαγώνισμα. Με το καλημέρα που λένε... μόνο που έχω καιρό να δω μία. Διάβασμα. Πολύ διάβασμα. Ελπίζω να αποδώσει. Ξεφυσάω λίγο για να βγάλω μαζί με τον αέρα και το περιττό άγχος. Πολύ άγχος. Θα τα καταφέρω! Τρίβω λίγο τις ιδρωμένες παλάμες μου, τεντώνομαι, προσπαθώ να ελέγξω την ένταση και αρχίζω. Ουφ! Εντάξει, έγραψα και την τελευταία άσκηση. Το έλεγξα κιόλας. Θα το ξαναελέγξω. Ποτέ δεν ξέρεις. Να παραδώσω το γραπτό. Όχι. Ας περιμένω. Περίμενα. Σήκωσα λίγο το κεφάλι μου. Ανοιγόκλεισα τα μάτια μου να ξεθολώσουν απ' το γράψιμο και κοίταξα την τάξη. Τη δική μου τάξη. Τους συμμαθητές μου. Μπορώ και τους βλέπω, γιατί το θρανίο μου είναι πίσω πίσω. Το μοναδικό σημείο που μπορείς να δεις χωρίς να σε δουν. Κυρίως οι καθηγητές. Καλό αυτό! Άλλοι έγραφαν ξεφυσώντας που και που, ενώ άλλοι απλά περίμεναν να χτυπήσει διάλειμμα για να κάνουν κανένα τσιγάρο. Μπας και η νικοτίνη τους δώσει καμιά ρουφηξιά ευτυχίας. Καθώς κοιτούσα για τελευταία φορά το γραπτό μου, η ματιά μου έπεσε στο λευκό σώμα του θρανίου. Είχε κάτι απομεινάρια από παλιά όνειρα μου πάνω, ζωγραφισμένα με μαρκαδόρο ανεξίτηλο. Με πράσινο και μαύρο, πατημένα καλά μη τυχόν και ξεθωριάσουν. Παραδίδω την κόλλα. Ανοίγω την πόρτα και μαζί με το απρόσμενο κρύο, με χτυπάει έξαφνα στο κεφάλι ένας προβληματισμός. Αφού ήταν με ανεξίτηλο, πώς μου τα έσβησαν τόσο γρήγορα, τόσο εύκολα; Αιφνιδιάστηκα! Είναι στιγμές που η ζωή η ίδια σου τραβάει ένα γερό χαστούκι και σε ξυπνάει απ' το λήθαργο. Σε ξυπνάει με μια σφαλιάρα γεμάτη αταξία, για να σου δείξει τη δική σου τάξη. Τους δικούς σου συμμαθητές που δεν είχες χρόνο να μάθεις. Τη δική σου ζωή. Αυτή που σε ζει καθημερινά και καταπίνει τα όνειρα σου, τα όνειρα μου. Τα όνειρά μας.

Δεύτερη ώρα. Επιχειρώ να εξηγήσω την περίεργη διάθεση της προηγούμενης. Τι με έπιασε;

Παρενέργειες μάλλον, ενός εξαντλητικού διαγωνίσματος. Σίγουρα αυτό είναι. Σε πόσο; Ακούω τη συνείδησή μου να ρωτά αλαφιασμένη. Σε πόσο χτυπάει; Δεν ξέρω αν χειρότερο συναίσθημα είναι το άγχος ή αυτή η βαρεμάρα. Ούτε αν η βαρεμάρα περιγράφει αυτό που νιώθω. Υποθέτω μοιάζει μικρή, σχεδόν τιποτένια μπροστά στη γκαζωμένη μεγαλοστομία του καθηγητή ή μάλλον του βιβλίου ή και τα δύο. Πρέπει να προλάβουμε και την ύλη. Δυνητικά θα μπορούσα απλά να τον αγνοήσω και να μπω ίντερνετ στο κινητό. Όχι τίποτε άλλο, μήπως καταφέρω και δώσω φωνή στις φιωμένες μου σκέψεις. Μια φυγή είναι και αυτό, από αυτήν την πραγματικότητα σε μια άλλη. Πιο απλή, που μπορούμε να την φτιάξουμε όπως θέλουμε, που φαντάζει μερικές φορές πιο οξύμωρα ανθρώπινη, αν και εικονική. Όμως έπαψε κι αυτό να με γεμίζει. Αν με γέμιζε ποτέ. Πληροφοριακά, ακόμη μιλάει. Καμιά φορά τον λυπάμαι. Έπειτα λυπάμαι εμένα. Θυμώνω! Ξέρω ότι παλεύουμε και οι δυο να σταθούμε. Ότι υπάρχει μια σπίθα ή σπιθαμή ουσίας, μα δεν μπορώ να τη στραγγαλίζουμε ομαδικά κάθε μέρα. Μέλη ενός ενδοσχολικού εκτελεστικού αποσπάσματος. Εντάξει, δεν αντιλέγω. Το σχολείο τους καλούς ίσως να τους κάνει καλύτερους. Μπορεί όντως τους μέτριους να τους κάνει καλούς. Τους κακούς χειρότερους. Υπάρχει μια εξέλιξη, δε λέω. Τους ανήσυχους όμως τους σκοτώνει. Κι έχω κουραστεί να βγάζω σφαίρες απ' τη σάρκα της νεότητάς μου. Δεν αντέχω! Κοιτάζω το ρολόι. Τώρα ξέρω στα σίγουρα. Το χειρότερο συναίσθημα είναι όταν κοιτάξεις το ρολόι και συνειδητοποιείς, ότι πέρασαν μόνο πέντε λεπτά από την τελευταία φορά που είδες την ώρα. Βέβαια, το κουδούνι που δίνει τέλος σε μία ακόμη αντίστροφη μέτρηση, φαντάζει λύτρωση. Σωτηρία στην πλήξη. Μα πάντα χτυπάει δυο φορές.

Διάλειμμα. Πάλι καλά αυτό είναι δεκάλεπτο. Κατεβαίνω τα σκαλιά και προσπαθώ να πείσω τον εαυτό μου ότι θα περάσει κι αυτό. Αν και έχω φροντιστήριο μετά και δεν έχω κάνει και μια άσκηση και ύστερα έχω διάβασμα και διάβασμα... Δεν είμαι καλή στο να καθησυχάζω τη συνείδησή μου. Κάθομαι στο παγκάκι. Ευελπιστώ το ψοφόκρυο να με συνεφέρει. Δίπλα μου μια παρέα. Παιδιά της πρώτης πρέπει να είναι. Λίγο απροσάρμοστα, όπως νομίζω όλοι στην πρώτη λυκείου. Κάτι λένε, μα ο πονοκέφαλος που έχει αρχίσει να ζυγώνει το μυαλό μου, δεν αφήνει περιθώρια στην περιέργειά μου. Δε χρειάστηκε να ακούσω βέβαια και πολλά για να καταλάβω. Καβγάδες, φιλιά, υποσχέσεις, συγγνώμες. Και πάλι απ' την αρχή. Ζευγαράκια, λούτρινες αγάπες και μονότερμες φιλιές. Αυτά είναι που μας γεμίζουν τη ζωή. Ναι και τη δική μου. Δεν τους κατηγορώ. Βέβαια, εγώ τα πέρασα αυτά. Όλοι τα περνάμε. Της ηλικίας είναι ή τουλάχιστον έτσι νόμιζα. Τώρα πια όχι. Βλέπεις τα δικά μου υποκατάστατα ευτυχίας πέρασαν προ πολλού την ημερομηνία λήξης. Έληξαν. Τι περιμένεις; Εφήμερες ημέρες. Το διαβατήριο για την ενηλικίωση. Γ' αυτό το αέναο κυνήγι χρόνου και ομορφιάς του ενήλικου κόσμου. Εξωτερικής ομορφιάς. Εικόνας. Ενός ονειρεμένου ειδώλου στον καθρέφτη με ακριβοπληρωμένη γραβάτα, χωρίστρα και φρεσκοπλυμένο πουκάμισο που μυρίζει λεβάντα. Όνειρα και αυτά! Φανταχτερά περιτυλίγματα! -μόνο λεβάντα δε μυρίζουν τα όνειρά μου, ή τουλάχιστον ό,τι έχει απομείνει από αυτά. Πώς είναι δυνατόν να κυνηγάμε κάτι που χάνεται και φθείρεται τόσο εύκολα; Κάτι τόσο σχετικό; και δε μιλώ μόνο για το χρόνο. Κάπου εδώ χτυπάει το κουδούνι. Αφήνω τις ασυνάρτητες σκέψεις μου που εξακολουθούν να πετάγονται από το ένα στο άλλο. Αφήνω αναπάντητες τις νεανικές ερωτήσεις μου να αιωρούνται ανάμεσα στον πονοκέφαλο και τις αλήθειες της στιγμής. Επιστρέφω στην τάξη.

Η παρουσία μου τυπική μέσα στην αίθουσα, αν και δε μου πολυαρέσει το συγκεκριμένο επίθετο. Ποτέ δεν τα πήγαινα καλά με τους τύπους. Η απουσία μου άτυπη, αφού δεν υπάρχει στο απουσιολόγιο. Τώρα βέβαια, αν καταλογιζόταν και απουσία στη σκέψη, θα είχα μείνει από καιρό. Ειδικά αυτές τις μέρες με τους συνεχείς πονοκεφάλους είναι αδύνατο να προσέξω.

-Συγγνώμη. Μπορώ να βγω έξω; ρώτησα.

-Γιατί; Είσα καλά;

-Να, εεε...πονάει λίγο το κεφάλι μου.

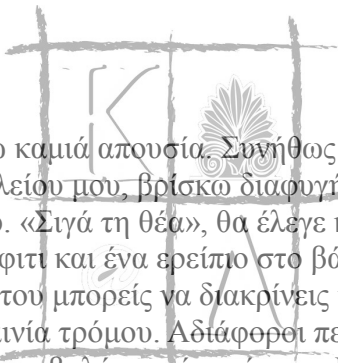
-Μήπως θα ήταν καλύτερο να φύγεις;

-Όχι. Εντάξει. Δέκα λεπτά μόνο να πάω να πάρω ένα παυσίπονο. Να συνέλθω λίγο και θα έρθω.

-Σίγουρα; Θες να έρθει κάποιος μαζί σου;

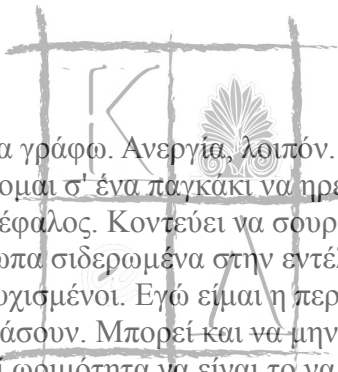
-Όχι. Τα καταφέρνω, απάντησα κοφτά.

Βγήκα. Κατέβηκα στη βρύση και έριξα νερό στο πρόσωπό μου. Δε θα πάρω παυσίπονο. Φτάνει πια! Όλο νεκρώνω προσωρινά με τα παυσίπονα τις μέρες μου. Ανέβηκα, αλλά δεν πήγα

στην τάξη, διακινδυνεύοντας να φάω καμιά απουσία. Συνήθως όταν ασφυκτιώ μέσα στη κλειστοφοβική ατμόσφαιρα του σχολείου μου, βρίσκω διαφυγή στα παράθυρα. Έτσι και τώρα. Κυρίως εκείνο του δεύτερου ορόφου. «Σιγά τη θέα», θα έλεγε κανείς. Όλο πολυκατοικίες με ξεφλουδισμένους σοβάδες από γκράφιτι και ένα ερείπιο στο βάθος, μακριά. Μόνο τα σκουριασμένα σίδηρα του σκελετού του μπορείς να διακρίνεις και κάτι μισογκρεμισμένα ντουβάρια. Όχι, δεν πρόκειται για ταινία τρόμου. Αδιάφοροι περαστικοί κάπως γκριζοί και αυτοκίνητα παρκαρισμένα που έχουν καβαλήσει κάτι κώνους. Με τις ρόδες τους μετέωρες ανάμεσα στο κράσπεδο και το δρόμο. Με τις σκέψεις μου μετέωρες και μισογκρεμισμένες να θολώνουν με την ανάσα τους το τζάμι. Λίγα τετράγωνα πιο κάτω, να δυο τρεις ματιές πιο πέρα, υπάρχει ένα μικρό νηπιαγωγείο. Ένα μικρό σχολείο με τοίχους πράσινους, κόκκινους και κίτρινους. Το χρώμα βέβαια έχει ξεβάψει λίγο ή ξεθωριάσει απ' το μελαγχολικό καυσαέριο της πόλης. Μια δίφυλλη καγκελόπορτα και μια περιορισμένη αυλή με απεριόριστο χαμόγελο, είναι αυτά που μπορώ να ξεχωρίσω από εδώ πάνω. Έχουν διάλειμμα. Μερικές φορές πιάνω τον εαυτό μου να ζηλεύει κάπως, όσο περίεργο κι αν ακούγεται αυτό. Κοιτάζω τώρα εκείνα τα παιδιά που γελούν ξέγνοιαστα. Που έχουν σκισμένα γόνατα απ' το πολύ ποδόσφαιρο και συνεχίζουν να παίζουν. Αυτά που δεν δίνουν δεκάρα για τις ραφές των παπουτσιών τους που εκρήγνυνται απ' το υπερβολικό τρέξιμο και ιδρώνουν από πάθος για ζωή. Εκπέμπουν φως σε μια σκοτεινή συνοικία. Άγνοια κινδύνου. Λίγα βήματα απόσταση από εδώ. Όμως νομίζω είναι πολύ περισσότερα. Λίγα τετράγωνα μας χωρίζουν, λίγα μόνο χρόνια, μα φαντάζουν σαν μια ολόκληρη ζωή. Πως μεγάλωσα τόσο απότομα ρε γαμώτο; Χρόνος. Συγγνώμη! Συγγνώμη, δε μπορώ να μη το σκέφτομαι. Δε μπορώ να μη σκέφτομαι αυτές τις λευκές, γεμάτες άχνη ζάχαρη ψυχές, αυτά τα παιδιά που παίζουν ανέμελα σ' ένα σχολείο γεμάτο χρώματα, χαρά και χαμόγελο. Παιδιά σ' έναν άχρωμο κόσμο σαν φωτοτυπία διαγωνίσματος, μελαγχολικό και αγέλαστο. Παιδιά που ξεκινούν τη ζωή τους σ' έναν σχολείο που φτιάχτηκε για εκείνα. Σ' έναν κόσμο που δεν είναι φτιαγμένος για παιδιά. Δεν προοριζόταν ποτέ για εκείνα. Στιγμιαία εύχομαι να μην μεγαλώσουν ποτέ. Να μη φτάσουν στο λύκειο. Να μην καταδικάσουν και τη δική τους νεότητα. Να μη νιώσουν το αβέβαιο μέλλον να τους σημαδεύει ψυχρά στον κρόταφο. Εύχομαι, πάρα τις οπλισμένες αρνητικές προτάσεις, να συνεχίσουν να χαμογελούν έτσι αυθόρμητα και αυτονόητα. Να συνεχίσουν αέναα το παιχνίδι τους. Να συνεχίσουν να ζουν. Να συνεχίσουν... Πρέπει. Ίσως σημασία τελικά έχει να μην εγκαταλείπεις ποτέ. Να συνεχίζεις, όσο κι αν όλοι και όλα μοιάζουν να σε εγκαταλείπουν. Ίσως πάλι όλα αυτά να είναι θεωρίες εμβολιασμένες με τον νεανικό ενθουσιασμό μου. Μα ποιον ενθουσιασμό; Δεν αισθάνομαι καθόλου ενθουσιασμένη σήμερα.

Και κάπως έτσι, μεταξύ της ζαλισμένης-ελπίζω όχι τόσο ζαλιστικής- διάθεσής μου και της αδιαφορίας που χαρακτηρίζει τη σχολική μου ζωή, σχόλασε και σήμερα το εφτάωρο. Παίρνω τον ηλεκτρικό και επιστρέφω σπίτι. Το φαγητό στο τραπέζι έτοιμο και ζεστό, αχνίζει τη μητρική θαλπωρή που σεβρίζει λίγη παρηγοριά στην καταθλιπτική μου συνέχεια. Δεν προλαβαίνω να φάω. Αλλάζω βιβλία και φεύγω με την ίδια διάθεση για το φροντιστήριο. Έκθεση. Θέμα: ανεργία και -φυσικά!- τρόποι αντιμετώπισης. Πάντα απορούσα γιατί λέγεται έτσι το μάθημα. Επιστημονική φαντασία θα ταίριαζε καλύτερα. Ακούς εκεί, τρόποι αντιμετώπισης, λες και είναι τόσο απλό. Άλλη μία ψευδαίσθηση αυτή που πασάρουν στην έκθεση. Σχεδιαγράμματα και ροζ συννεφάκια. Και μετά σου λένε «προσγειώσου». Ναι, ναι, ακούω συχνά την πλειοψηφία -γιατί υπάρχουν και εξαιρέσεις- των ενηλίκων να λένε «προσγειώσου!» τονίζοντας επιδεικτικά «Ο κόσμος δεν είναι παραμύθι», αν και μας ζητούν να παλέψουμε με δράκους και τέρατα που εκείνοι δεν μπόρεσαν να αντιμετωπίσουν. Με θηρία ανθρωπόμορφα που τα άφησαν εύκολα να θερίσουν τα οράματα τους. Τώρα έχουν τοποθετήσει στο ράφι τις κενόδοξες ιδέες τους και τις ξεσκονίζουν που και που. Μη φανταστείς, τα πάνω πάνω μόνο. Τις βάζουν ψηλά να κάνουν «μπαμ» στο μάτι, να φαίνονται βαρύγδουπα σημαντικές, αλλά και για να μην χρειάζεται να τις ανασύρουν καθημερινά. Ψηλά για να φαίνεται πόσο χαμηλά ξέπεσε η φύση μας. Ψηλά! Και μετά εγώ είμαι αυτή που πρέπει να προσγειωθώ! Ύστερα πετάνε το μπαλάκι, λες και είναι παιχνίδι να πετάς έτσι απλά χειροβομβίδες. Γιατί περί αυτού πρόκειται. Μπορεί τελικά ο κόσμος να είναι ένα παραμύθι. Όχι όμως σαν τα κοινότυπα με το happy end. Παραμύθι σκληρό, ακατάλληλο κάτω των 18. Πρωτοτυπήσαμε πάλι! Παραμύθι αδίστακτο, λόγω έλξης από την πραγματικότητα. Καλύτερα όμως να βάλω στη σίγαση

τις σκέψεις μου, γιατί δε με βλέπω να γράφω. Ανεργία, λοιπόν. Ας είναι.

Τελείωσα το μάθημα και κάθομαι σ' ένα παγκάκι να ηρεμήσω λίγο. Μπας και περάσει καθόλου αυτός ο ενοχλητικός πονοκέφαλος. Κοντεύει να σουρουπάσει. Λίγο πιο μακριά είναι κάτι παιδιά. Συνομήλικοι. Νεανικά πρόσωπα σιδερωμένα στην εντέλεια, χωρίς ψήγματα και ζάρες γηρατειών. Νέοι που φαντάζουν ευτυχισμένοι. Εγώ είμαι η περίεργη μάλλον. Τραβούν τον διακόπτη και επιλέγουν να μην ωριμάσουν. Μπορεί και να μην αντέχουν τις ασιδέρωτες ρυτίδες στη ψυχή τους. Απ' την άλλη, μπορεί ωριμότητα να είναι το να μη συμφιλιώνεσαι με κάτι που δεν αντέχεις. Δεν ξέρω. Ωχ! Έχουν διαδήλωση. Έρχεται φωνάζοντας από το βάθος ένα πλήθος. Καλύτερα να φύγω. Βαδίζω γρήγορα μη τυχόν και μπλέξω. Γύρισα για λίγο το κεφάλι μου. Είναι και κάποιοι συμμαθητές μου. Εκεί που νόμιζα ότι τα ιδανικά ήταν πλέον λευκή πετσέτα στο ρινγκ των συμφερόντων και της αδιαφορίας, αναθεωρώ, γιατί κάποιοι δεν παραιτούνται. Συνεχίζουν. Αντιδρούν, έστω καμιά φορά και με λάθος τρόπο. Εγώ, τι κάνω; Η συνείδησή μου πανό στα χέρια άλλων. Οι τύψεις και οι ενοχές της σιγής, μολότοφ και μπουκάλια μπίρας που σκάνε στη βρεγμένη άσφαλτο. Σίγουρα η εσωτερική διαδήλωση είναι πιο επίπονη και οριακή. Έφτασα σπίτι. Και ναι, έχω πάλι διάβασμα! Κάθομαι στο γραφείο. Στέκω ανήμπορη μπροστά στο βιβλίο. Αντάξια των προσδοκιών του. Με το βλέμμα κατάκοπο. Το μόνο που νιώθω ξεκάθαρα είναι ένας γερός πονοκέφαλος. Μα όλο δυναμώνει, δυναμώνει και μου σφίγγει το μέτωπο και οι σκέψεις μου ρουκέτες που σκάνε ανελέητα στο ξενυχτισμένο πεδίο του παρόντος και τα θραύσματα των λογισμών εκρήγνυνται και ματώνουν κάθε πιθανότητα ελεύθερου στοχασμού και το συρματοπλέγμα τρυπάει βαθιά την πληγωμένη μου συνείδηση και τα όνειρα με μάσκες αερίων κυκλοφορούν και η ζάλη κυριεύει το μυαλό μου και τα μάτια μου θολώνουν και οι τοξικές ουσίες των συμπιεσμένων σκέψεων μου με πνίγουν, δεν αναπνέω, ασφυκτιώ, ψυχορραγώ, κάτι παθαίνω, ζαλίζομαι... Νεκρή! Νεκρή από δημιουργία στο πεδίο της εφηβείας. Νεκρή από πνεύμα πάνω στο βιβλίο της ιστορίας. Αυτό που κλείνει και τη δική μου ιστορία μέσα. Τις δικές μου μάχες με την καθημερινότητα. Πάντως είμαι λίγο καλύτερα τώρα με το παυσίπονο.

Κάπως έτσι ξεφλουδίζονται οι μέρες απ' το ημερολόγιό μου. Μην περιμένεις μεγάλες πράξεις και ηχηρά γεγονότα. Άλλωστε δεν έχουν και πολλή σημασία αυτά. Οι μικρές στιγμές είναι αυτές που αθροίζονται και δίνουν το πρόσημο στη ζωή. Ούτε δραματικό τέλος ή κάτι τέτοιο. Δεν έχει τέλος η ανηλεής συνήθεια. Μα το ξέρεις και εσύ έτσι δεν είναι; μπορεί και να με πέτυχε κάπου. Να με είδες να διασχίζω την πραγματικότητα με εκείνους τους μαύρους κύκλους στον ηλεκτρικό και να σηκώνω την τσάντα με τα ασήκωτα βιβλία. Με τις ακόμη πιο ασήκωτες σκέψεις και υποχρεώσεις. Ναι εγώ ήμουν, με εκείνη την τσάντα που βαραίνει κάθε μέρα τους ώμους της ψυχής μου. Μιας ψυχής νεανικής που ξεψυχάει γερασμένη. Δεν ξέρω για πόσο ακόμα. Αργοπεθαίνω! Και λένε ότι αργός θάνατος είναι ο πιο σκληρός. Ναι, εγώ. Αργοπεθαίνω! Εσύ;